

Arrest

nr. 268 393 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 5 november 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 november 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoeksters door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoeksters gehoord op 1 juli 2021.

1.3. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 september 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van C. S. L. D. C. (eerste verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1983 te X. U volgde universitaire studies communicatie maar runde deze studies niet af. U woonde in het district Ciudad Merlot van de stad Santa Tecla in het departement La Libertad in de wijk (...), samen met uw moeder en uw dochter S.(...) R.(...) G.(...) C.(...) (O.V. xxx, CG xxx). U werkte sinds 2010 voor D. en voerde dit werk sinds 2017 uit in Ciudad Merlot.

In 2010 begon u een relatie met C.(...) M.(...) M.(...) C.(...) uit de gemeente Nejapa. Uw familie keurde deze relatie af en C.(...) vertelde u dat hij had toebehoord aan de bende MS en ook in de gevangenis had gezeten voor drugsbezit. In 2015 werd C.(...) opnieuw aangehouden voor wapenbezit. U was op dat moment zwanger, maar kreeg een maand na de aanhouding van C.(...) een miskraam. In 2017 was u opnieuw zwanger. In die periode gebeurde er ook een moordpoging op C.(...). U verloor vervolgens jullie kind in juli 2017. Hierdoor zijn jullie twee maanden later uit elkaar gegaan, in september 2017. Jullie zagen elkaar vervolgens nog sporadisch.

Op 11 augustus 2019 zag u C.(...) terug op een feest in Nejapa en zijn jullie beginnen praten. Op 19 augustus 2019 zagen jullie elkaar opnieuw en raakte u zwanger. Op 28 september 2019 vond er in Nejapa een feest plaats voor de patroonheilige van de gemeente. U en uw dochter gingen na uw werk eerst naar het huis van uw tante waar jullie zich klaarmaakten voor het feest. Omdat uw dochter nog niet klaar was, besloot u vandaaruit al eerder naar het feest te vertrekken dan uw dochter. U wandelde richting het park van Nejapa en werd tegengehouden door O.(...) H.(...). Deze man was net als C.(...) een ex-bendelid van de MS. Hij had in de gevangenis gezeten omwille van een drugzaak. Hij had de hulp van C.(...) gevraagd, die dit echter had geweigerd en O.(...) wilde hierdoor wraak nemen op C.(...). O.(...) nam u vast bij de arm en bedreigde u en uw dochter omdat ze niets tegen C.(...) konden beginnen en jullie de personen waren waarvan hij het meeste hield. Hij waarschuwde u verder dat u uw mond moest houden en dat hij perfect wist waar u woonde en werkte. De volgende dag nam u de beslissing om El Salvador te verlaten. Op 30 september 2019 diende u uw ontslag in. Op 9 oktober 2019 stopte u met werken. Een of twee weken nadat O.(...) u had bedreigd, werd uw dochter S.(...) aangesproken door een man die haar vroeg wie ze was en waar ze woonde.

Op 4 november 2019 verliet u samen met uw dochter El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 5 november 2019 aangekomen zijn. Jullie kozen België omdat uw broer J.(...) E.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx) zich hier al bevond. Op 7 maart 2020 werd uw zoon G.(...) I.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx) geboren te Charleroi.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de geboortakte van uw zoon G.(...) I.(...) C.(...) S.(...), foto's van u, uw dochter, C.(...), O.(...), uw nicht K.(...) en haar zoon D.(...), een nieuwsbericht en sociale mediaberichten over een neef van C.(...), documenten over uw tewerkstelling bij D., uw reisinformatie, de identiteitskaart van C.(...), medische documenten over uw zoon G.(...) I.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen zijn de verklaringen die u aflegt over de bedreiging van O.(...) H.(...), wat u aanduidt als uw concrete vluchtaanleiding, weinig coherent of aannemelijk. O.(...) zou u namelijk hebben bedreigd omdat hij geen hulp kreeg van uw ex-partner C.(...) toen hij in de gevangenis zat. Het is hierbij toch al opmerkelijk dat u maar weinig weet te vertellen over wanneer O.(...) nu juist in de gevangenis heeft gezeten. Gevraagd wanneer hij werd opgepakt, stelt u dat dit info is die u niet heeft en hij ook niet in Nejapa leefde en werd aangehouden in verband met drugs. Erop gewezen dat u toch wel enig idee

moet hebben, gezien dit de aanleiding van uw problemen is, werpt u eerst de vraag terug en suggereert u dan dat hij misschien drie jaar ongeveer in de gevangenis heeft gezeten en hij ergens in 2015 moet zijn aangehouden (CGVS, p. 18). Het is echter vreemd dat O.(...) zou wachten met u te bedreigen tot 28 september 2019, als hij maar tot 2018 in de gevangenis zou hebben gezeten. Hiernaar gevraagd, tracht u te vergoelijken dat het maar een benadering is die u gaf en dat u niet weet wanneer hij juist in de gevangenis heeft gezeten en u alleen maar op de hoogte werd gebracht door uw nicht dat O.(...) is vrijgekomen (CGVS, p. 19). Dat u dit niet beter zou kunnen situeren, kan niet overtuigen. U had in de periode waarin u situeert dat O.(...) in de gevangenis zat namelijk een relatie met C.(...) en verklaarde ook dat O.(...) de persoon was die C.(...) altijd vergezeldde wanneer hij u kwam bezoeken omdat C.(...) niet alleen buiten kon komen (CGVS, p. 15). Bovendien stelt uw dochter dat jullie niet alleen een nauwe band hadden met C.(...), maar ook met O.(...) zelf en bevestigt zij dat C.(...) en O.(...) altijd en overal samen naartoe gingen (CGVS, xxx, p. 10, 11). Het is daarbij ook bevreemdend, dat naast het feit dat uw dochter helemaal niet kan situeren wanneer O.(...) nu wel werd opgepakt, zij zelfs op een gegeven moment voorwendt de reden waarom hij aangehouden werd niet te kennen en op een ander moment dan toch meedeelt dat hij voor drugs de gevangenis in ging (CGVS, xxx, p. 10, 11). Nochtans weet u met grote stelligheid dat hij was opgepakt omwille van drugs (CGVS, p. 15, 18)

Ook uw verklaringen over het incident op 28 september 2019 zelf zijn uitermate vreemd. Zo zou O.(...) u wel bedreigd hebben, maar zou hij zijn bedreiging niet hebben kunnen uitvoeren omdat hij u net aansprak om een drukke plaats met veel volk, meer bepaald in het park van Nejapa waar op dat moment het feest was voor de patroonheilige van de gemeente (CGVS, p. 18-19). Dat O.(...) dit zou doen, omdat het zijn enige kans zou zijn, zoals u beweert (CGVS, p. 19), en u zo wel de kans geeft om weg te komen en zelfs het land te ontvluchten, kan niet overtuigen, gezien uit uw verklaringen blijkt dat O.(...) wist waar u woonde en waar u werkte (CGVS, p. 15). Dat u bovendien enerzijds verklaart dat hij u toevallig die dag tegenkwam in Nejapa (CGVS, p. 19), maar anderzijds ook verklaart dat hij u net viseerde omdat u en uw dochter de personen zijn van wie C.(...) het meeste houdt (CGVS, p. 15), komt ook ongerijmd over.

U beweert verder nog dat een of twee weken nadat u werd bedreigd door O.(...), uw dochter op een dag gevolgd werd door een man die haar vroeg wie ze was en waar ze woonde (CGVS, p. 19). Zowel u als uw dochter lieten het echter na om iets van dit incident te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw dochter stelt nochtans te denken dat deze man gestuurd werd door O.(...) omdat hij weet in welke zone jullie wonen en hij info wilde achterhalen over wat u doet (CGVS xxx, p. 12). Het excuus van uw dochter, dat ze er in eerste instantie niet zo veel belang aan hechtte en pas nadien beseftte dat er echt wel een link kon zijn met O.(...) (CGVS xxx, p. 12), kan niet overtuigen. Als u namelijk nog maar enkele dagen eerder bedreigd werd waardoor jullie vreesden voor jullie levens, is het niet aannemelijk dat jullie van meet af aan niet over deze link zouden na denken, en pas meer dan een jaar later opeens zouden beseffen dat er een verband is met deze bedreiging. Overigens situeerde uw dochter deze achtervolging enkele dagen na de bedreiging van O.(...) en niet een of twee weken erna (CGVS xxx, p. 12). Deze verklaringen ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast getuigt uw houding ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo deed u geen enkele moeite om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Uw ingeroepen excuus, dat de politie samenwerkte met C.(...) (CGVS, p. 21), is onafdoende. Uw problemen waren eerst en vooral niet met C.(...), maar met O.(...). Bovendien had de politie C.(...) al meermaals opgepakt omwille van zijn activiteiten (CGVS, p. 17). Hierop gewezen, werpt u op dat ze hem altijd weer snel vrij lieten (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat O.(...) drie jaar in de gevangenis had gezeten (CGVS, p. 18) en er bovendien op de plek waar u benaderd werd zelfs politie rond liep (CGVS, p. 19). Dat u dan geen enkele moeite deed om naar de autoriteiten van uw land te stappen, kan niet overtuigen. Er kan van u verwachten dat, indien u werkelijk vreest voor uw leven, u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen.

Ofschoon u op 28 september 2019 bedreigd werd en uw dochter een of twee weken later nog werd benaderd in de buurt van waar jullie woonden, wachtte u met jullie vliegtickets te kopen tot 27 oktober 2019 en verlieten jullie het land pas op 4 november 2019, meer dan een maand na uw beweerde problemen. Het excuus dat u inroept, dat u nog veertien dagen moest blijven werken, kan niet overtuigen. U wachtte na deze veertien dagen namelijk nog eens een veertien dagen vooraleer u zelfs maar uw vliegtickets kocht. U werpt daarnaast nog op dat u ook nog een positief advies nodig had van uw gynaecoloog om te kunnen vliegen (CGVS, p. 14). Hoewel het tot op zekere hoogte begrijpelijk is dat u geen miskraam wilde hebben, weegt dit niet op tegen het feit dat u beweert te vrezen voor uw leven. Dat u nog dacht tijd te hebben om doktersadvies in te winnen en te wachten op een positief advies van uw dokter om te mogen vliegen, relativeert uw beweerde vrees alleen maar verder, a fortiori gezien u ook nog eens gewoonweg in die periode in uw huis bleef wonen waar O.(...) u wist wonen en waar uw dochter al in de buurt benaderd zou zijn geweest.

U vloog bovendien via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Uw excuus, dat uw broer al in België was (CGVS, p. 14), kan niet overtuigen. Er kan namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat als u werkelijk vreest voor uw leven, u ook zo snel mogelijk na aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient er ook nog opgemerkt te worden dat uw profiel als ex-partner van een ex-bendelid van de MS niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat u beweert nooit eerder problemen gekend te hebben door de activiteiten van C.(...) (CGVS, p. 18). Ook hierover zijn de verklaringen van u en uw dochter tegenstrijdig. Uw dochter beweert namelijk dat er wel al naar u werd gevraagd op het werk van uw nicht K. omdat ze u kwaad wilden berokkenen omwille van uw relatie met C.(...) (CGVS xxx, p. 9). Dat u dit niet vermeldde, ondergraaft uw geloofwaardigheid nog verder.

Uw relatie met C.(...) was bovendien al sinds september 2017 ten einde (CGVS, p. 12). U verklaart hem vervolgens wel nog drie maal te hebben teruggezien. Het is echter uitermate vreemd dat, gevraagd naar of u hem nog hebt teruggezien na september 2017, u stelt dat dit in augustus 2019 was (CGVS, p. 12). Echter wanneer u later tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u hem nog terugzag, beweert u opeens dat jullie elkaar toch nog tweemaal eerder terugzagen (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe het komt dat u dit niet eerder vermeldde, komt u niet verder dan te stellen dat u dit inderdaad niet hebt vermeld, maar dat dat u hem wel op die momenten gezien hebt (CGVS, p. 18). Dat u dit naliet te vertellen, plaatst vraagtekens bij uw voorstelling van uw relatie met C.(...) na jullie breuk. Hierbij dient ook te worden vermeld, dat wat betreft uw vrees voor uw zoon G.(...) I.(...) C.(...) S.(...) omwille van wie zijn vader is, u niet verder komt dan blote beweringen over wie zijn vader is. Verder dient hierbij te worden opgemerkt dat gezien het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou hebben ontvangen, de vrees die u koestert in hoofde van uw zoon, dat hij gevaar loopt omdat hij de zoon van C.(...) is (CGVS, p. 22), louter hypothetisch is.

Wat betreft de moord die u aanhaalt op de neef van C.(...), S.(...) C.(...) alias Ch.(...), dient er eerst al op gewezen te worden dat deze moord geen enkel verband houdt met uw persoonlijke problemen, gezien u beweert dat hij werd vermoord omdat de bende MS die zone wilde controleren (CGVS, p. 8). U geraakt bovendien niet verder dan blote beweringen, gezien het nieuwsbericht dat u hiervan neerlegt, geen naam of bijnaam bevat (document 7), en ook de sociale media berichten die u neerlegt niet specifiekere op wie deze betrekking hebben, wat er is gebeurd of van wie ze afkomstig zijn (documenten 9).

De documenten die u en uw dochter neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, reisinformatie en documenten over uw tewerkstelling bij Digicel hebben slechts betrekking op jullie identiteit, jullie reisweg en uw tewerkstelling. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

De geboorteakte van uw zoon heeft slechts betrekking op zijn identiteit, er kan echter niet uit worden afgeleid wie de vader is van uw zoon. De medische documenten over uw zoon hebben slechts betrekking op het feit dat hij prematuur geboren is en zijn gezondheid.

De kopie van de identiteitskaart van C.(...) heeft louter betrekking op zijn identiteit, er kan echter niets uit worden afgeleid met betrekking tot uw beweerde persoonlijke problemen.

U legt tenslotte nog een aantal foto's neer. Hierbij dient eerst te worden opgemerkt dat van de foto's die u neerlegt van de verwondingen van C.(...) niet kan worden afgeleid dat dit werkelijk om C.(...) gaat of op welke manier deze verwondingen zijn opgelopen. Bovendien kan aan de foto's uit private bron weinig bewijswaarde worden toegekend, aangezien deze geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou staan. Uit de overige foto's die u neerlegt, van u, uw dochter, uw nicht K.(...), haar zoon D.(...), C.(...), zijn zoon B.(...) en O.(...), kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden ze zijn genomen. Zij beelden bovendien louter deze personen af, zonder dat er verder iets uit kan worden afgeleid met betrekking tot uw beweerde persoonlijke problemen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale

bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw . en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysapresunepisodemigratoire20210713.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er nog te worden opgemerkt dat er ten aanzien van uw dochter S.(...) R.(...) G.(...) C.(...) (O.V. xxx, CG xxx) alsook ten aanzien van uw halfzus Y.(...) S.(...) V.(...) J.(...) D.(...) F.(...) (O.V. xxx; 20/13790) een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw broer J.(...) E.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx) werd op 24 februari 2020 erkend als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U gaf zelf overigens aan dat de redenen waarom uw broer en halfzus El Salvador verlaten hebben geen verband houden met uw vluchtmotieven (CGVS, p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van G. C. S. R. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 2000 te San Salvador. U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond. U woonde samen met uw moeder L.(...) D.(...) C.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx) en uw grootmoeder in de wijk Jardines del Volcan op het adres pasaje (...), huisnummer (...), poligono (...) in het district Ciudad Merliot van de stad Santa Tecla in het departement La Libertad.

Van 2010 tot 2017 had uw moeder een relatie met C.(...) M.(...) M.(...) C.(...). Omdat C.(...) een ex-bendelid was van de MS en in de gevangenis had gezeten voor drugs, keurde de familie van uw moeder deze relatie af. Op 28 september 2019 besloten u en uw moeder om na het werk naar de gemeente Nejapa te gaan om naar het feest van de patroonheilige van deze gemeente te gaan. Omdat u zich nog aan het klaarmaken was en uw moeder al klaar was, besloot zij al te vertrekken. Na een kwartier kwam ze geschrokken en bang terug. Ze vertelde u dat ze O.(...) H.(...) had gezien, een vriend van C.(...) die in de gevangenis had gezeten en wie C.(...) had geweigerd te helpen. O.(...) dreigde die keer uw moeder en haar familie te vermoorden omdat jullie de mensen waren waarvan C.(...) het meeste hield. Omdat uw moeder zwanger was, besloten jullie om naar hier te komen. Enkele dagen later werd u 's ochtends aangesproken door een man toen u op weg was naar huis. Hij wilde weten waar u woonde en waar u studeerde. U zei hem dat hij weg moest, waarna u zelf ook bent weggegaan.

U verliet samen met uw moeder El Salvador op 4 november 2019. Jullie zijn via Spanje naar België gevlogen waar jullie op 5 november aangekomen zijn. Jullie dienden vervolgens op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Jullie kozen België omdat uw oom J.(...) E.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx) zich hier al bevond.

Op 7 maart 2020 beviel uw moeder hier van een zoon G.(...) I.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw identiteitskaart en uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw moeder L.(...) D.(...) C.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx). Gezien er ten aanzien van uw moeder een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op de volgende motieven:

“(…)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Voor de volledigheid dient nog te worden opgemerkt dat er ten aanzien van uw tante Y.(...) S.(...) V.(...) J.(...) D.(...) F.(...) (O.V. xxx; xxx) een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw oom J.(...) E.(...) C.(...) S.(...) (O.V. xxx; CG xxx) werd op 24 februari 2020 erkend als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroepen verzoeksters zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeksters vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeksters voegen bij hun verzoekschrift nog volgend nieuw stavingstuk: recente foto's van C. na de laatste aanval (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.4. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeksters niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48, 48/2 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd aangezien de thans voorliggende bestreden beslissingen geenszins op basis van dit artikel (versneld) werden genomen door de commissaris-generaal, maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeksters de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

Verder voeren verzoeksters in hun verzoekschriften de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden achten.

Zo verzoeksters verder nog verwijzen naar artikel 27 van het KB CGVS, dient te worden opgemerkt dat dit artikel is opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

De middelen zijn, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeksters voeren aan dat eerste verzoekster op 28 september 2019 werd bedreigd door O.H. omdat deze op wraak zon nadat haar ex-partner C. zou hebben geweigerd om hem te helpen toen hij in de gevangenis zat omwille van een drugzaak. Eerste verzoekster voert tevens aan dat zij vreest dat haar zoon G. I., die in België werd geboren, gevaar zal lopen in El Salvador als zoon van C. die een ex-bendelid is en die gevisieerd wordt door de bende 18 evenals de bende MS.

2.3.5.2. In de bestreden beslissingen worden verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de verklaringen die eerste verzoekster aflegt over de bedreigingen van O. H. zijn weinig coherent of aannemelijk omdat, hoewel eerste verzoekster beweert dat O. haar bedreigd heeft omdat hij geen hulp kreeg van haar ex-partner C. toen hij in de gevangenis zat, blijkt dat zij maar weinig weet te vertellen over wanneer O. in de gevangenis heeft gezeten, dit terwijl zij toentertijd een relatie had met C. en O. hem telkens vergezelde wanneer hij buitenkwam en tweede verzoekster zelfs verklaart dat zij ook met O. een nauwe band hadden, alsook dat tweede verzoekster incoherente verklaringen aflegt over het feit of zij al dan niet op de hoogte is van de reden waarom O. werd aangehouden;

(ii) eerste verzoeksters verklaringen over het incident op 28 september 2019 zijn uitermate vreemd waar zij aangeeft dat O. haar wel zou hebben bedreigd, maar dit niet heeft kunnen uitvoeren omdat hij haar net aansprak op een drukke plaats met veel volk en haar bewering dat O. dit zou doen omdat het mogelijk zijn enige kans zou zijn, niet kan overtuigen aangezien uit haar verklaringen blijkt dat O. haar wist wonen en wist waar zij werkte, alsook dat haar verklaringen waarbij zij enerzijds aanvoert dat O. haar toevallig zou zijn tegengekomen op die dag in Nejapa, maar anderzijds verklaart dat hij haar net viseerde omdat verzoeksters de personen zijn van wie C. het meeste houdt, ongerijmd overkomen;

(iii) verzoeksters hebben het gegeven dat tweede verzoekster na de bedreiging van O. zou zijn aangesproken door een man die haar volgde, niet op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld en brengen voor deze omissie geen overtuigende reden aan, alsook zijn verzoeksters' verklaringen onderling inconsistent over het tijdstip waarop dit incident zou hebben plaatsgevonden;

(iv) het gegeven dat eerste verzoekster geen enkele moeite deed om naar de autoriteiten van haar land te stappen, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat de autoriteiten wel optraden tegen C. en O. en zij bovendien aanwezig waren op de plek waarop zij werd benaderd door O., getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

(v) eerste verzoekster wachtte tot 27 oktober 2019 om vliegtuigtickets te kopen en verzoeksters verlieten pas op 4 november 2019 het land, meer dan een maand na hun beweerde problemen, hetgeen niet verzoenbaar is met de door hen ingeroepen vrees. De redenen die eerste verzoekster hiervoor inroept kunnen niet opwegen tegen de door haar geschetste vrees en hun houding bijgevolg niet vergoelijken;

(vi) verzoeksters dienden geen verzoek om internationale bescherming in in Spanje;

(vii) eerste verzoeksters profiel als ex-partner van een ex-bandelid van de MS volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, zij dient dit immers *in concreto* aan te tonen en blijft hierover in gebreke. Eerste verzoekster beweert bovendien nooit eerder problemen gekend te hebben omwille van de activiteiten van C. en verzoeksters' verklaringen onderling zijn hierover tegenstrijdig. Eerste verzoeksters relatie met C. was overigens al van september 2017 ten einde;

(viii) eerste verzoekster komt niet verder dan blote beweringen dat C. de vader is van haar zoon G. I. C. S. en in dit verband moet nog worden opgemerkt dat, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die zij heeft ontvangen, de vrees die zij koestert in hoofde van haar zoon – die gevaar zou lopen omdat hij de zoon van C. is – louter hypothetisch is;

(ix) wat betreft de moord op de neef van S. moet worden gewezen op het feit dat deze moord geen enkel verband houdt met verzoeksters' persoonlijke problemen aangezien eerste verzoekster beweert dat hij werd vermoord door de bende MS die de zone wilde controleren en zij bovendien niet verder komt dan blote beweringen aangezien uit de door haar neergelegde documenten niet kan worden afgeleid dat deze betrekking zouden hebben op deze neef;

(x) de documenten die verzoeksters neerleggen de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen;

(xi) verzoeksters maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij hebben in deze zin geen vrees aangehaald;

(xii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(xiii) volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat ten aanzien van eerste verzoeksters halfzus Y. S. V. J. D. F. een weigeringsbeslissing werd genomen en dat wat betreft de erkenning van eerste verzoeksters broer als vluchteling moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het

nemen van de beslissing aangaande het verzoek en eerste verzoekster bovendien zelf aangaf dat de redenen waarom haar broer en halfzus El Salvador verlieten geen verband houden met haar vluchtmotieven;

(xiv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeksters brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.5.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this*

Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeksters om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoeksters evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.5.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeksters over de bedreigingen die O. H. zou hebben geuit ten aanzien van eerste verzoekster niet kunnen overtuigen.

Verzoeksters verklaren tijdens hun persoonlijke onderhoud dat O. H. wraak wilde nemen op C., omdat deze laatste geweigerd had hem te helpen toen hij in de gevangenis zat. O. H. zou eerste verzoekster na zijn vrijlating uit de gevangenis hebben bedreigd omdat hij niet meteen iets kon beginnen tegen C. en hij daarom ging beginnen met de personen van wie C. het meeste hield, met name verzoeksters (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster (hierna: CGVS eerste verzoekster), p. 15 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster (hierna: CGVS tweede verzoekster), p. 10). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeksters er niet in slagen om de periode waarin O. H. gevangen zou hebben gezeten eenduidig aan te duiden. Zo verklaart eerste verzoekster dat zij niet weet wanneer O. H. werd gearresteerd omdat hij niet in Nejapa woonde. Erop gewezen dat kan worden aangenomen dat zij niet exact kan zeggen wanneer O. H. werd gearresteerd, maar zij toch een idee moet hebben aangezien dit de aanleiding was van haar problemen, stelt eerste verzoekster de vraag of er bedoeld wordt in welk jaar, waarna zij verklaart: “*Misschien verbleef hij drie jaar ongeveer in de gevangenis. Dus moet hij ergens in 2015 zijn aangehouden geweest.*” (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 18). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verzoekster gevraagd waarom O. die volgens haar verklaringen van 2015 drie jaar vastzat (tot 2018) dan pas in september 2019 een eerste keer bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van haar, waarop zij aangeeft dat zij maar een benadering gaf omdat zij eigenlijk niet juist weet wanneer. Zij merkt op dat zij slechts via een gesprek met haar nicht op de hoogte is geraakt van het feit dat hij vrijgekomen was (*ibid.*, p. 19). Tweede verzoekster kan deze periode van O.'s gevangenschap zelfs geheel niet duiden (administratief dossier, CGVS tweede verzoekster, p. 11). Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeksters dat eerste verzoekster ten tijde van de arrestatie van O. H. nog in een relatie was met C. en verklaren beide verzoeksters dat C. steeds vergezeld werd door O. H. omdat hij niet alleen kon buiten komen, dat O. zo ook bij hen thuis kwam. Sterker nog, tweede verzoekster geeft zelfs aan dat zij niet enkel een nauwe band hadden met C. maar ook met O. (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 15 en CGVS tweede verzoekster, p. 10-11).

Gelet op de door verzoeksters geschetste context waarbij zij zeer regelmatig in aanraking kwamen met O. H. is het niet aannemelijk dat het hen niet zou zijn opgevallen wanneer O. H. plots zou zijn gestopt met C. te vergezellen als gevolg van zijn arrestatie. Dat zij aldus niet in staat zijn om op coherente wijze te duiden wanneer O. H. in de gevangenis zat, terwijl dit de start inluidde van hun problemen die hen

nooten hun land van herkomst te verlaten, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

In zoverre verzoeksters in het verzoekschrift aanvoeren dat O. slechts de vriend was van eerste verzoeksters ex-partner, zij aan C. nooit gevraagd heeft vanaf welke datum tot welke datum O. in de gevangenis zat en zij gescheiden was van haar partner, dat zij via haar nicht op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van O. H. zodat haar beperkte kennis realistisch is, komen zij in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de voormelde vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slagen om hun beperkte kennis in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeksters in het verzoekschrift nog beweren dat tweede verzoekster O. niet persoonlijk kende en zij als gevolg hiervan amper over hem kon vertellen, dient te worden opgemerkt dat dit haaks staat op haar verklaringen op het CGVS waarin zij zelf aangeeft dat haar moeder en zijzelf een nauwe band hadden met O. H. (administratief dossier, CGVS tweede verzoekster, p. 10). Deze *post factum*-verklaring in het verzoekschrift, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

2.3.5.5.2. Verder zijn de verklaringen van verzoeksters over het incident op 28 september 2019, waarbij eerste verzoekster bedreigd zou zijn geweest door O. H., niet geloofwaardig. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen op goede gronden te lezen als volgt:

“(...) Zo zou O.(...) u wel bedreigd hebben, maar zou hij zijn bedreiging niet hebben kunnen uitvoeren omdat hij u net aansprak om een drukke plaats met veel volk, meer bepaald in het park van Nejapa waar op dat moment het feest was voor de patroonheilige van de gemeente (CGVS, p. 18-19). Dat O.(...) dit zou doen, omdat het zijn enige kans zou zijn, zoals u beweert (CGVS, p. 19), en u zo wel de kans geeft om weg te komen en zelfs het land te ontvluchten, kan niet overtuigen, gezien uit uw verklaringen blijkt dat O.(...) wist waar u woonde en waar u werkte (CGVS, p. 15). Dat u bovendien enerzijds verklaart dat hij u toevallig die dag tegenkwam in Nejapa (CGVS, p. 19), maar anderzijds ook verklaart dat hij u net viseerde omdat u en uw dochter de personen zijn van wie C.(...) het meeste houdt (CGVS, p. 15), komt ook ongerijmd over.”

Verzoeksters merken in het verzoekschrift op dat er geen bewijs is dat de bedreigingen van O. met voorbedachten rade waren geuit, dat hij spontaan lijkt te hebben opgetreden doch dat dit niet betekent dat hij hen niet als doelwit had. De Raad merkt op dat uit eerste verzoeksters vrij relaas wel degelijk lijkt voort te vloeien dat O. H. haar doelbewust opzocht om wraak te nemen op C. (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 15). Zelfs zo hij haar “spontaan” zou zijn tegengekomen, is het niet aannemelijk dat O. H., op een ogenblik waarop hij merkt dat hij zijn bedreigingen niet kan uitvoeren, haar wel zou benaderen en haar verbaal zou hebben bedreigd. Zo werd eerste verzoekster immers gewaarschuwd en kreeg zij de kans om te vluchten. Overigens brengen verzoeksters met dit verweer geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat O. H. eerste verzoekster op een drukke plaats met veel volk zou hebben benaderd omdat het mogelijk zijn enige kans was terwijl dit haaks staat op hun verklaringen dat hij haar wist wonen en haar werkplaats kende, te verklaren of te weerleggen.

In zoverre verzoeksters in dit verband nog opmerken dat de lezing van hun relaas subjectief is gebeurd, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal zich *in casu* heeft gesteund op hun verklaringen bij de beoordelingen van verzoeksters' nood aan internationale bescherming. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoeksters onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing doorvoert van deze verklaringen. Indien het vluchtrelaas van verzoeksters afwijkt van hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht in een bepaalde situatie, dienen verzoeksters echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Verder merkt de Raad nog op dat verzoeksters geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van de dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of

negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.5.3. Verzoeksters vervolgen dat tweede verzoekster op een dag gevolgd werd door een man die haar vroeg wie ze was en waar ze woonde (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 19 en CGVS tweede verzoekster, p. 12).

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeksters dit incident geheel onvermeld lieten op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen de geloofwaardigheid – minstens de ernst – ervan ondermijnt. Waar verzoeksters in het verzoekschrift te dezen aanvoeren dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden waarin de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden (vaak heel moeilijke gehooromstandigheden, vaak nog nooit een advocaat gezien, ..) en zij zich afvragen of de Salduz-jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) niet moet worden toegepast op hoorzittingen op de Dienst Vreemdelingenzaken, herinnert de Raad enerzijds eraan dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeksters kunnen bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz *mutatis mutandis* geldt in hun zaken aangezien verzoeksters geen “verdachten” zijn bij het onderzoek naar hun beschermingsverzoek en zij ook niet werden “*ondervraagd*” door de “*politie*”, doch enkel door de asielinstanties werden gehoord om hun verzoeken om internationale bescherming toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de verzoeker om bescherming beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of deze in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen derhalve niet aan dat de asielinstanties artikel 6 van het EVRM hebben geschonden tijdens het onderzoek naar hun vrees voor vervolging.

Verder dient erop gewezen dat uit de dossiers blijkt dat verzoeksters' verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen werden voorgelezen in het Spaans en zij deze voor akkoord hebben ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan. Verder dient ook te worden opgemerkt dat verzoeksters bij aanvang van de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS te kennen hebben gegeven dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 2 en CGVS tweede verzoekster, p. 2). Hoewel eerste verzoekster aangeeft dat er haar later toch verschillen waren opgevallen, beperkt zij zich tot het opmerken dat dit in het bijzonder betrekking had op het feit dat haar ex-partner ten tijde van hun relatie niet meer actief was bij een bende (*ibid.*). Nergens geven zij aldus aan dat zij niet in staat zouden zijn geweest om het incident waarbij tweede verzoekster werd aangesproken te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook tijdens hun vrij relaas op het CGVS verwijzen verzoeksters overigens niet spontaan naar dit incident waarvan tweede verzoekster slachtoffer zou zijn geworden (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 15-16 en CGVS tweede verzoekster, p. 10), hetgeen de geloofwaardigheid van hun verklaringen in dit verband ondermijnt.

Verder kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt: “*Het excuus van uw dochter, dat ze er in eerste instantie niet zo veel belang aan hechtte en pas nadien besepte dat er echt wel een link kon zijn met O.(...) (CGVS xxx, p. 12), kan niet overtuigen. Als u namelijk nog maar enkele dagen eerder bedreigd werd waardoor jullie vreesden voor jullie levens, is het niet aannemelijk dat jullie van meet af aan niet over deze link zouden na denken, en pas meer dan een jaar later opeens zouden beseffen dat er een verband is met deze bedreiging.*” Met het betoog in het verzoekschrift dat tweede verzoekster in het begin geen aandacht besteedde aan deze gebeurtenis en dit, gelet op het feit dat El Salvador een zeer gevaarlijk land is, een normale reactie is, minimaliseren zij opnieuw de vaststellingen van de bestreden beslissingen en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de voormelde motivering.

Verzoeksters leggen bovendien onderling inconsistente verklaringen af met betrekking tot de tijdsperiode die verstreek tussen het incident waarbij eerste verzoekster werd aangesproken door O. H. op 28 september 2019 en het incident waarbij tweede verzoekster werd gevolgd en aangesproken door een onbekende man. Zo verklaart eerste verzoekster immers dat dit één tot twee weken na de bedreiging van O. H. plaatsvond (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 19), daar waar tweede verzoekster spreekt van enkele dagen na deze bedreiging (administratief dossier, CGVS tweede

verzoekster, p. 12). Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.3.5.5.4. Verder considereert de commissaris-generaal nog als volgt: *“Daarnaast getuigt uw houding ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo deed u geen enkele moeite om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Uw ingeroepen excuus, dat de politie samenwerkte met C.(...) (CGVS, p. 21), is onafdoende. Uw problemen waren eerst en vooral niet met C.(...), maar met O.(...). Bovendien had de politie C.(...) al meermaals opgepakt omwille van zijn activiteiten (CGVS, p. 17). Hierop gewezen, werpt u op dat ze hem altijd weer snel vrij lieten (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat O.(...) drie jaar in de gevangenis had gezeten (CGVS, p. 18) en er bovendien op de plek waar u benaderd werd zelfs politie rond liep (CGVS, p. 19). Dat u dan geen enkele moeite deed om naar de autoriteiten van uw land te stappen, kan niet overtuigen. Er kan van u verwacht worden dat, indien u werkelijk vreest voor uw leven, u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen.”*

Verzoeksters hekelen in het verzoekschrift dat deze redenering van de commissaris-generaal niet correct is omdat deze beoordeling pas komt na de beoordeling van hun vrees. Zij menen bovendien dat dit element alleen onvoldoende is om hen het voordeel van internationale bescherming te ontzeggen. Verzoeksters vervolgen dat, gelet op de landeninformatie, blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, dat C. met de politie werkt tegen bendeleden en al meermaals het slachtoffer is geworden van moordpogingen waaruit blijkt dat de politie niet in staat is om hem te beschermen.

De Raad merkt in dit verband op dat, in tegenstelling tot wat verzoeksters in het verzoekschrift lijken te betogen, internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren. Een verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit de verklaringen van verzoeksters blijkt evenwel dat zij zelfs geen enkele poging hebben ondernomen om naar de autoriteiten van hun land te stappen en dit terwijl uit hun verklaringen nochtans blijkt dat de politie wel degelijk optrad tegen onder meer O. en C. omwille van hun activiteiten. Hun loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, tonen verzoeksters dan ook niet aan dat zij zich niet zouden hebben kunnen beroepen op de bescherming van de in El Salvador aanwezige autoriteiten, of minstens een poging hiertoe zouden hebben kunnen ondernemen.

Verder dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de bestreden beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

2.3.5.5.5. In de bestreden beslissingen wordt bovendien nog op goede gronden overwogen als volgt: *“Ofschoon u op 28 september 2019 bedreigd werd en uw dochter een of twee weken later nog werd benaderd in de buurt van waar jullie woonden, wachtte u met jullie vliegtickets te kopen tot 27 oktober 2019 en verlieten jullie het land pas op 4 november 2019, meer dan een maand na uw beweerde problemen. Het excuus dat u inroept, dat u nog veertien dagen moest blijven werken, kan niet overtuigen. U wachtte na deze veertien dagen namelijk nog eens een veertien dagen vooraleer u zelfs maar uw vliegtickets kocht. U werpt daarnaast nog op dat u ook nog een positief advies nodig had van uw gynaecoloog om te kunnen vliegen (CGVS, p. 14). Hoewel het tot op zekere hoogte begrijpelijk is dat u geen miskraam wilde hebben, weegt dit niet op tegen het feit dat u beweert te vrezen voor uw leven. Dat u nog dacht tijd te hebben om doktersadvies in te winnen en te wachten op een positief advies van uw dokter om te mogen vliegen, relativeert uw beweerde vrees alleen maar verder, a fortiori gezien u ook nog eens gewoonweg in die periode in uw huis bleef wonen waar O.(...) u wist wonen en waar uw dochter al in de buurt benaderd zou zijn geweest.”*

Verzoeksters benadrukken dat eerste verzoekster bezorgd was voor haar ongeboren baby, dat het opnieuw een hoog risico zwangerschap betrof en dat zij voor een onmogelijke keuze stond. Zij vervolgen tevens dat het logisch is dat eerste verzoekster is blijven werken om haar salaris en ontslagvergoeding te kunnen opeisen alvorens te vluchten aangezien dit er noodzakelijkerwijze toe zou leiden dat zij zich in een precaire situatie zouden bevinden. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor

eerste verzoeksters bezorgdheid omtrent haar zwangerschap, dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekster verklaart dat haar moeder (eerste verzoekster) moest werken tot 9 oktober en zij nadien alle documenten hebben voorzien om te kunnen vertrekken (administratief dossier, CGVS tweede verzoekster, p. 9), waarbij zij geenszins verwijst naar het feit dat eerste verzoekster nog een doktersadvies nodig had alvorens een vlucht te kunnen boeken. Integendeel wijst tweede verzoekster erop dat haar moeder snel de beslissing nam om het land te ontvluchten omwille van eerdere miskramen en het feit dat zij geen stress mocht ervaren (*ibid.*). Dat zij desalniettemin bleef werken op de plaats die gekend was door O. H., doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees voor vervolging.

Zo verzoeksters nog beargumenteren dat zij in de laatste werkweken van eerste verzoekster voorzorgsmaatregelen hadden genomen door 's avonds niet meer uit te gaan, geen familieleden meer te bezoeken, de route naar het werk van eerste verzoekster elke dag te wijzigen en tweede verzoekster niet langer naar school ging, merkt de Raad op dat het, gelet op het feit dat O. H. eerste verzoekster zou hebben bedreigd en daarbij uitdrukkelijk te kennen hebben gegeven dat hij alles van haar wist zoals onder meer haar woon- en werkplaats, geenszins plausibel is dat verzoeksters meenden dat zij veilig waren door deze maatregelen terwijl zij nog steeds in hetzelfde huis bleven wonen waar O. wist dat zij woonden en eerste verzoekster bleef werken op de gekende werkplek.

2.3.5.5.6. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze nog pertinent overweegt dat eerste verzoeksters profiel als ex-partner van een ex-bendelid van de MS niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Ook de loutere verwijzing naar hun vrouw-zijn volstaat hiertoe niet, zie in dit verband ook punt 2.3.5.5.9.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie blijkt dat discriminatie en geweld tegen vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomen in El Salvador en hen op een andere wijze raakt dan mannen. Huiselijk geweld wordt beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, gevolgd door geweld van bendeleden. In de gebieden waar de bendes actief zijn, blijkt seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Verder wordt in de landeninformatie gespecificeerd dat het willen beëindigen van een affaire met een bendelid, het wekken van verdenkingen van ontrouw, het niet bezoeken van een metgezel in detentie of het aangaan van een relatie die niet geautoriseerd is door de bende na de dood van een metgezel, allemaal gedragingen zijn die het leven van vrouwen die in bende-gereguleerde wijken in El Salvador wonen in gevaar kunnen brengen. Vrouwen en meisjes die worden gezien als verbonden met een bepaalde bende zijn mogelijk ook een doelwit voor rivaliserende bendes en zij en andere vrouwen en meisjes kunnen worden misbruikt, verkracht en vermoord als onderdeel van bende-inwijdingsrituelen. Hetzelfde gaat op voor vrouwen en meisjes die proberen de bende waartoe ze behoren of waarmee ze verbonden zijn, te verlaten, of zij die zich op andere manieren verzetten tegen het gezag van de bende, bijvoorbeeld door de seksuele avances van een bendelid af te wijzen (*“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 37-38 en de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 19-21).

Uit de beschikbare informatie kan echter geenszins worden afgeleid dat het loutere feit een relatie te hebben gehad met een ex-bendelid in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt dat de verzoekster om internationale bescherming *in concreto* moet aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoeksters slagen er echter niet in om de door hen aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hen voorgehouden vluchtrelaas. Verder verklaart eerste verzoekster zelf dat zij nooit eerder problemen heeft gekend omwille van de activiteiten van C. (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 18). Bovendien was eerste verzoeksters relatie met C. al sinds september 2017 ten einde (*ibid.*, p. 12) en legt zij overigens inconsistente verklaringen af over de mate waarin zij hem nadien nog zou hebben gezien, hetgeen verder afbreuk doet aan haar verklaringen omtrent haar relatie met C.. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen: *“(…) Het is echter uitermate vreemd dat, gevraagd naar of u hem nog hebt teruggezien na september 2017, u stelt dat dit in augustus 2019 was (CGVS, p. 12). Echter wanneer u later tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of u hem nog*

terugzag, beweert u opeens dat jullie elkaar toch nog tweemaal eerder terugzagen (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe het komt dat u dit niet eerder vermeldde, komt u niet verder dan te stellen dat u dit inderdaad niet hebt vermeld, maar dat dat u hem wel op die momenten gezien hebt (CGVS, p. 18). Dat u dit niet vertelt, plaatst vraagtekens bij uw voorstelling van uw relatie met C.(...) na jullie breuk.” Door in het verzoekschrift te beargumenteren dat de relatie tussen eerste verzoekster en C. ingewikkeld was, zij derhalve moeite heeft om deze ontmoetingen te situeren en dit niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van hun relatie in twijfel te trekken, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen op zich niet wordt betwist dat eerste verzoekster een relatie heeft gehad met C., doch dat wel – pertinent – wordt vastgesteld dat deze relatie reeds sinds 2017 ten einde is gekomen en verzoeksters niet aantonen dat zij omwille van deze relatie problemen hebben gekend in El Salvador.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeksters bang zijn om – net als C. – ook het doelwit te worden van bendes omwille van hun relatie met hem, beperken zij zich tot het uiten van blote en hypothetische beweringen, waarmee zij er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.3.5.5.7. Verzoeksters voeren tevens een vrees aan in hoofde van eerste verzoeksters zoon G. I. C. S. omwille van wie zijn vader is.

De Raad stelt evenwel met de commissaris-generaal vast dat verzoeksters niet verder komen dan blote beweringen over wie de vader is van G. I. Zelfs daargelaten deze vaststelling, blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekster op het CGVS dat haar familie – behoudens haar broer in België, haar halfzus en haar dochter – niet op de hoogte is van het feit dat G. I. het kind zou zijn van C. en dat zij vermoedelijk denken hij de zoon is van iemand van het bedrijf waar zij werkte (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 15 en 21). In deze omstandigheden is het niet onredelijk te veronderstellen dat eventuele benedeleden evenmin op de hoogte zouden zijn van dit voorgehouden verwantschap.

Zo verzoeksters in dit verband nog verwijzen naar de bedreiging die O. H. zou hebben geuit ten aanzien van eerste verzoekster, met name dat hij eerst diegene zou schaden die C. het liefste heeft en zij menen dat G. I. bijgevolg ook gevaar loopt, dient te worden opgemerkt dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan deze bedreigingen vanwege O. H. en hieruit bijgevolg evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan blijken in hoofde van G. I.

2.3.5.5.8. De commissaris-generaal considereert voorts nog terecht als volgt: *“Wat betreft de moord die u aanhaalt op de neef van C.(...), S.(...) C.(...) alias Ch.(...), dient er eerst al op gewezen te worden dat deze moord geen enkel verband houdt met uw persoonlijke problemen, gezien u beweert dat hij werd vermoord omdat de bende MS die zone wilde controleren (CGVS, p. 8). U geraakt bovendien niet verder dan blote beweringen, gezien het nieuwsbericht dat u hiervan neerlegt, geen naam of bijnaam bevat (document 7), en ook de sociale media berichten die u neerlegt niet speciïeren op wie deze betrekking hebben, wat er is gebeurd of van wie ze afkomstig zijn (documenten 9).”*

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat deze moord minstens een bewijs vormt van het feit dat de politie niet in staat is in de veiligheid van personen te voorzien en een bewijs vormt van het bendegegeweld in El Salvador, gaan – daargelaten de vaststelling dat niet wordt betwist dat verschillende bendes actief zijn in het land die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben – verzoeksters volledig voorbij aan de vaststelling dat uit de documenten die zij voorleggen niet kan worden afgeleid dat deze neef daadwerkelijk werd vermoord. Bovendien brengen zij geen enkel argument bij om de vaststelling dat deze eventuele moord geen enkel verband houdt met hun persoonlijke problemen te verklaren of te weerleggen. Dat hieruit kan worden afgeleid dat de politie geheel niet in staat is om de veiligheid van zijn burgers te garanderen, kan evenmin worden aangenomen.

2.3.5.5.9. Voorts wijzen verzoeksters nog op hun profiel van terugkeerder. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijzen verzoeksters naar en citeren zij uit de COI Focus inzake terugkeerders van 9 januari 2020, de COI Focus inzake terugkeerders van 17 december 2020, de COI Focus inzake terugkeerders van 13 juli 2021, de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch, een rapport van september 2018 van IDMC, een rapport van 26 december 2018 van ICG, een rapport van 19 december 2017 van ICG en een rapport van 6 april 2017 van ICG. Verzoeksters menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador,

na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. In geval van terugkeer zouden zij snel geïdentificeerd worden als terugkerende migrant, zullen zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, wat hen bijzonder kwetsbaar maakt. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeksters ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals blijkt uit het voorgaande, maken verzoeksters immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met het ex-bendelid O. H., die thans zou toebehoren aan een "*georganiseerde bende*" (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 16). Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeksters voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van een bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeksters voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeksters El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat verzoeksters een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeksters zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat – in tegenstelling tot wat zij voorhouden in het verzoekschrift – het risico op afpersing in het geval van verzoeksters niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeksters in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste

minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoeksters betogen in het verzoekschrift voorts dat zij toebehoren aan een specifieke en kwetsbare sociale groep, met name de groep van vrouwen en kaarten het geweld aan tegen vrouwen in El Salvador. Zij refereren hierbij aan de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016. De Raad herhaalt in dit verband dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Hoewel verzoeksters kunnen worden bijgetreden dat vrouwen en meisjes in El Salvador een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan – in tegenstelling tot wat zij voorhouden in hun verzoekschrift – uit de beschikbare informatie geenszins worden afgeleid dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Evenmin kan uit de beschikbare informatie worden afgeleid dat het loutere feit vrouw of meisje te zijn in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (zie *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016: *depending on the particular circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*) (Vrije vertaling: afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak (...) kan men nood hebben aan internationale bescherming op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep en/of een (toegeschreven) politieke overtuiging of op ander relevante Verdragsgronden.).

Verzoeksters slagen er echter niet in om de door hen aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen nu er immers geen geloof kan worden gehecht aan het door hen voorgehouden vluchtrelaas en zij zich voor het overige beperken tot het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon en het poneren van een vrees voor vervolging en het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoeksters nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden onderstreept dat tot op heden rechterlijke beslissingen in het Belgische recht geen precedentwaarde hebben.

Zo verzoeksters, onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 7 april 2021, opmerken dat de toegang tot werk en tot medische hulp verslechterd is door COVID, dient te worden opgemerkt dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*". Het risico dat verzoeksters aanhalen, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeksters tonen bovendien niet aan dat zij in El Salvador geen toegang zullen hebben tot voldoende gezondheidszorg of werk, laat staan dat zij om die reden zouden worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeksters in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In zoverre verzoeksters menen dat zij toebehoren tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als *'terugkeerders/returnees'* die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een *"aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden"*, of een kenmerk of geloof delen *"dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *"afwijkend"* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *"specifieke sociale groep"* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeksters doen gelden dat zij toebehoren tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als *'terugkeerders/returnees'*, zij in geen van deze hypothesen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeksters zouden behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kenden met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval van terugkeer.

2.3.5.5.10. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoeksters geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Spanje en dat verzoeksters inconsistente verklaringen zouden hebben afgelegd over het feit of eerste verzoekster eerder problemen kende door de activiteiten van C. kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.5.6. De documenten die door verzoeksters werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Verzoeksters voeren geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen aangaande de door hen voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft foto's die verzoeksters bij het verzoekschrift voegen (stuk 4) moet worden opgemerkt dat deze foto's evenmin een bewijs vormen van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat zij daadwerkelijk C. portretteren, noch in welke omstandigheden hij de verwondingen zou hebben opgelopen.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeksters nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met

O. H., een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeksters ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de door beiden partijen aangebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van September 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, tonen verzoeksters geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeksters aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeksters heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd in El Salvador. Bijgevolg zijn verzoeksters' verwijzingen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de dossiers blijkt dat verzoeksters op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeksters in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET